

Még 2018 októberében osztályfőnökünk, Gróber Attila Tanár Úr tájékoztatott bennünket, hogy a Waclaw Felczak Alapítvány pályázatot hirdetett lengyelországi osztálykirándulás támogatására.

A Tanár úr megkérdezett minket, hogy szeretnénk-e, ha ő megpályázná ezt az utazást, mi persze egyöntetűen igennel válaszoltunk. Novemberben tudtuk meg, hogy a pályázat sikeres volt, így izgatottan vártuk február 22-ét, az indulás napját.

Az utazás hetén már mindenki az időjárás-előrejelzést bújta, ugyanis 5 napra ruhát csomagolni nem egy egyszerű dolog, pláne ha mindenhol egézsnapos mínuszokat jósoltak Krakkó környékére. Így hát telepakolt, óriási bőröndökkel február 22-én útnak indultunk.

Az első napi célpont a csodálatos Zakopane volt, Gubalówkára mentünk fel. A hófedte hegycsúcson olyan érzés kapott el minket, mintha karácsony lett volna. Mindenhol fenyőágak és arany égősorok voltak, azt a kilátást pedig, ami elénk tárult, nem tudja igazán átadni semmilyen kép sem. Innen utaztunk tovább Krakkóba, ahol 4 éjszakán át szálltunk meg.

Másnap Krakkó belvárosával ismerkedtünk meg. Rengeteg helyen jártunk a waweli Királyi palotától kezdve a Posztócsarnokon át a Szent Mária templomig, ami az egyik legkülönlegesebb hely volt a számomra. Nem csak a lenyűgöző gótikus stílusa miatt, hanem azért is, mert minden egész órában az egyik tornyából kürtszó szól, a Hejnal. Számomra a másik legszebb hely a Collegium Maius, a Jagelló egyetem legrégebbi épülete volt. Egy aprócska kis ékszerdoboz, ahol minden második órában felcseng egy zenés játék, amely során történelmi alakok (Hedvig királynő és II. Ulászló király) és az egyetem fakultásai (7 szabad művészet, jogi, orvosi, teológiai) jelennek meg szimbolikusan.

Kirándulásunk során meglátogattuk a limanowai katonai temetőt, ahol magyar katonák is nyugszanak, és az ószandeci Szent Kinga kolostort is.

Az utolsó előtti napon utaztunk el Auschwitzba, ahol idegenvezetővel jártuk be a tábor helyszínét. Ez kitette majdnem az egész napunkat, elég megrázó volt ott sétálni, ahol pár évtizeddel ezelőtt szörnyűségek történtek. Azonban úgy gondolom, egyszer mindenkinek el kell jutnia ide, hogy lássa milyen embertelenséget nem szabad soha többé elkövetni.

Február 26, az utolsó nap pedig vészesen közelgett, amivel kapcsolatban kettős érzés fogott el minket. Kíváncsian vártuk az aznapi programot, hisz a wieliczкаи sóbánya volt az úticélunk, ami elég izgalmasnak tűnt már csak azért is, mert pár száz lépcsőn tudtunk lejutni magába a bányába. 130 méter volt a legmélyebb rész ahol voltunk, a lefelé vezető úton pedig több kápolnát és a bányászok életét bemutató kiállítást láthattunk. Lenyűgöző volt a legnagyobb terem, ahol a sófalba különböző képek, szobrok voltak belefaragva.

Éjfél volt, mire hazaértünk, tele élményekkel, fáradtan. Az utazás nagyon interaktív volt, Attila bácsi rengeteget mesélt nekünk, és így érettségizőként bátran ki merem jelenteni, hogy ez az 5 nap kellő kikapcsolódás volt a számunkra, egy kicsit kiszakadtunk a hétköznapi mókuserékből. Kihasználtuk minden egyes percét, hisz mindegyikőnk tudta, ez volt az utolsó közös osztálykirándulásunk, amely megszervezéséért nem tudunk elég hálásak lenni Attila bácsinak.

írta: Kovács Dóra

all about winter tyres herehow I recycled my Samsung Powered by Embed YouTube Video